

Arrest

nr. 212 162 van 9 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2018 tot weigering van verblijf (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn partner leggen op 2 maart 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 13 september 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht, op grond van artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 16 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 20 juni 2018 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Citeren van beslissing van artikel 26§4 koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of artikel 8 van koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

*Naam: [S.]
Voorna(a)m(en): [A.]
Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet meer aan de voorwaarden van art.10, volgens art. 11 §1 van de wet van 15.12.1980 meer bepaald 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks –of gezinsleven.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn partner, [H.S.] [...].

Uit een mail van de stad Antwerpen d.d. 14.03.2018 blijkt echter dat er geen samenwonen meer is tussen betrokkene en zijn partner en hun gezamenlijk kind.

Tevens blijkt uit deze mail dat hij op 07.03.2018 een aangifte deed van adreswijziging naar de [...]aan 9/2 te Merksem, terwijl zijn partner en hun gezamenlijk kind geen adreswijziging uitvoerden en nog steeds gedomicilieerd staan op de [...]aan 18/2, te Merksem.

Een samenwonenverslag 26.03.2018 bevestigt tevens dat er geen samenwonen meer is. Als reden geeft betrokkene aan dat hij en zijn partner sedert 4 maanden, vanaf 10.12.2017 uit elkaar zijn en hij niet weet waar zijn partner en dochter verblijven

Nergens uit de gegevens van het dossier blijkt dat betrokkene stappen heeft ondernomen om te achterhalen waar zijn kind verblijft of tracht een band te scheppen met hun gezamenlijk kind.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) “

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enige middel wordt de schending aan gevoerd van “de formele en materiële motiveringsplicht - Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen - beginselen van behoorlijk bestuur oa. onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - schending van het redelijkheidsbeginsel - schending van art 11, par 2, par 3 Wet van 15 december 1980 - schending art. 8 EVRM”. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De beslissing waartegen beroep is als volgt gemotiveerd.

"(...)"

Deze laatste ponering strookt niet met de werkelijke toedracht.

Verzoeker heeft wel degelijk stappen ondernomen om in contact te kunnen komen met zijn minderjarig kind.

Hij heeft beroep gedaan op de politiediensten. Op 15/01/2018 werd hij verhoord op het Politiekantoor van Merksem en legde ivm zijn kind de volgende verklaring af : " Ik ben bang dat mijn dochter in een slechte omgeving is en dat zij gevaar loopt. Ze (familie van mevrouw [H.]) eisen van mij geld omdat ze menen dat ik dat nog verschuldigd ben van vroeger. Ik kan u de berichten tonen dewelke hij me stuurt. Deze zijn in het Romani. Ik wens niets met hen te maken te hebben en wens dat mijn kindje naar mij komt. Ik zal mij hiervoor richten tot de rechtbank "

Verzoeker, die dacht dat hij via de politie terug in contact kon komen met zijn kind ; of die er minstens van uit ging dat zijn klacht in het belang van zijn kind grondig zou onderzocht worden, was nog steeds in afwachting van het gevolg dat zou gegeven worden aan zijn klacht.

Het is dus niet zo, dat hij niets ondernam om de banden met zijn kind te bestendigen.

Verzoeker mocht ook redelijkerwijze aannemen dat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte zou gesteld worden van zijn ingediende klacht bij de politie ; Voor hem zijn de overheidsdiensten een en ondeelbaar en is er communicatie/ mededeling van documenten tussen de onderscheiden diensten.

De bewering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is dan ook volledig uit de lucht gegrepen en mist alle grond.

De Overheid dient zich in haar beslissingen te stoelen op een correcte feitenvinding en dient uiteraard in haar beslissingen rekening te houden met al de documenten die door de rechtsonderhorigen worden meegedeeld en zeker indien het om zeer belangrijke nieuwe informatie gaat ; zoals het PV van het Politieverhoor.

De schending van het zorgvuldigheidsprincipe staat vast.

Het middel is gegrond.

Verzoeker verwijst naar art. 11 par 2 Vreemdelingen wet :

" de minister of zijn gemachtigde kan op basis van het eerste lid, 1°,2° of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar in de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer en gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. "

Het is in casu duidelijk dat verzoeker slachtoffer werd van een afpersing door de familie van mevrouw [H.]. Er is minstens sprake van psychologisch geweld/ intimidatie.

Verzoeker wordt bedreigd - psychologisch onder druk geplaatst doordat elk contact met zijn dochter geweigerd wordt als chantage voor de betaling van 7000,00 euro.

Art 11 Vreemdelingenwet stelt verder :

" Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid,1°,2° of 3° houdt de minister of de gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met deze wetsbepaling. Er werd niets bepaald ivm. het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. - Elke motivatie op dit punt ontbreekt. Verzoeker kan zich op dit punt dan ook niet verweren.

De bestreden beslissing is derhalve niet behoorlijk gemotiveerd. Dit middel is gegrond.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM . Hij heeft in België een minderjarig kind met legaal verblijf. Er zijn geen redenen voorhanden om uitzondering te maken op de toepassing van art. 8 EVRM.

Verzoeker heeft een Blanco strafregister. Er is geen sprake van een noodwendigheid voor de openbare Orde.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Dit middel is gegrond.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. De bestreden beslissing is het gevolg van een aanvraag om gezinshereniging die verzoeker heeft ingediend in functie van zijn wettelijke samenwonende partner. Het betreft een verblijfsmogelijkheid voorzien in artikel 10, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing zelf is gestoeld op artikel 11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;”.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat verzoeker op 7 maart 2018 een aangifte van adreswijziging deed, terwijl zijn partner en hun gezamenlijk kind dat niet deden en nog steeds op hetzelfde adres gedomicilieerd staan. Tevens merkt de verwerende partij op dat een samenwoonst-verslag van de stad Antwerpen bevestigt dat er geen samenwoning meer is. Verzoeker verklaarde immers dat hij en zijn partner sinds 10 december 2017 uit elkaar zijn en gaf aan onwetend te zijn over de verblijfplaats van zijn partner en dochter. Ten slotte stelt de verwerende partij vast dat uit de

gegevens van het dossier niet blijkt dat verzoeker stappen heeft ondernomen om te achterhalen waar zijn kind verblijft of tracht een band te scheppen met hun gezamenlijk kind.

Deze motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker betwist noch weerlegt dat hij niet meer samenwoont met zijn partner en kind. Gelet op de verblijfsvoorwaarde van "samenleven" in artikel 10, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet en de weigeringsgrond in artikel 11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, kon de verwerende partij terecht verzoeker het gevraagde verblijf weigeren.

Verzoeker stelt daarentegen wel degelijk stappen te hebben ondernomen om in contact te kunnen komen met zijn minderjarig kind. Hij verwijst naar een klacht die hij neerlegde op 15 januari 2018 bij de politie van Merksem. Verzoeker argumenteert dat de overheidsdiensten een en ondeelbaar zijn en dat hij redelijkerwijze mocht aannemen dat de verwerende partij op de hoogte zou zijn gesteld van de ingediende klacht bij de politie.

Verzoeker kan in dit betoog niet worden bijgetreden. Wanneer de politie kennis neemt van een klacht die wordt ingediend door een rechtsonderhorige, oefent deze geen medebewindstaak uit in het kader van de toepassing van de Vreemdelingenwet door de bevoegde staatssecretaris. Verzoeker mocht dan ook niet zomaar aannemen dat er enige uitwisseling van informatie zou zijn over de door hem ingediende klacht bij de politie.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt verder niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker de verwerende partij op de hoogte zou hebben gebracht van zijn demarche bij de politie noch toont verzoeker op enige wijze aan dat hij de verwerende partij heeft gecontacteerd om haar te informeren over enig ondernomen initiatief om te achterhalen waar zijn kind verblijft of te trachten een band te scheppen met het gezamenlijk kind. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door verzoeker niet te contacteren met het oog op het verkrijgen van verdere uitleg of stukken, is evenmin aangetoond.

In de mate dat hij dit element thans voor de eerste keer in zijn verzoekschrift aanhaalt en in het bijzonder het PV politieverhoor van 15 januari 2018 als stuk 3 hieraan toevoegt, wijst de Raad erop dat hij zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het stellen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De verwerende partij kan vanzelfsprekend niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet werden voorgelegd.

3.4. Waar verzoeker artikel 11, § 2, 4de lid en 5de lid van de Vreemdelingenwet geschonden acht, merkt de Raad op dat verzoeker niet dienstig naar deze bepalingen kan verwijzen. Deze bepalingen gelden immers enkel in het kader van een beëindiging van een verblijfsrecht, niet in het kader van een aanvraag van een verblijfsrecht. Verzoeker betwist niet dat de bestreden beslissing een weigering van verblijf betreft, genomen na het indienen van een aanvraag om gezinshereniging, en niet een beëindiging van verblijf. Aangezien deze bepalingen niet van toepassing zijn op verzoekers situatie, was de verwerende partij ook niet gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing met deze bepalingen rekening te houden en hierover te motiveren.

3.5. Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven aantoot in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het gezins-

leven door het nemen van de bestreden beslissing. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

De Raad wijst erop dat verzoeker een aanvraag om gezinshereniging met zijn partner indiende. Uit artikel 10, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet volgt dat “*samenleven*” een wettelijke verblijfsvoorwaarde vormt die in wezen niet verschilt van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij is nagegaan, op basis van de stukken van het administratief dossier, of er sprake was van een gezinsleven in hoofde van verzoeker. De verwerende partij stelt daarbij vast dat verzoeker en zijn partner sinds 10 december 2017 uit elkaar zijn en niet meer samenwonen. De verwerende partij schendt artikel 8 van het EVRM niet wanneer zij in deze context verzoeker het verblijf weigert.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het minderjarige kind van verzoeker. Op basis van het administratief dossier stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in het kader van het samenwoningstverslag verklaarde niet te weten waar zijn dochter verblijft alsook dat er geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat verzoeker stappen heeft ondernomen om te achterhalen waar zijn kind verblijft of tracht een band te scheppen met hun gezamenlijk kind.

Hoewel samenwoning met een kind niet is vereist om een beschermenswaardig gezinsleven vast te stellen, dienen er wel elementen voorhanden te zijn die toelaten vaststellen dat relatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind voldoende standvastig was om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, § 43-45, EHRM 1 juni 2004, L/Nederland, § 36).

Gelet op het ontbreken van zulke elementen op het moment van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij zorgvuldig en kennelijk redelijk gehandeld in het licht van artikel 8 van het EVRM door enkel het verblijf te weigeren maar verzoeker verder niet te bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wordt dus, zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangeeft, niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en wordt derhalve niet gescheiden van zijn kind. Het staat hem vrij om de nodige stappen te ondernemen in het kader van zijn voorgehouden gezinsleven met zijn kind, zoals zijn klacht bij de politie verder op te volgen en eventueel een beroep te doen op de familie-rechtbank. Daarbij merkt de Raad dat, vooraleer verzoeker zich kan beroepen op een positieve verblijfs-rechtelijke verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verwerende partij, hij de nodige elementen dient te verzamelen die toelaten een beschermenswaardig gezinsleven met zijn kind vast te stellen, quod non in casu.

3.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle relevante voorgelegde stukken en op afdoende wijze hierover heeft gemotiveerd. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Voors blijkt niet, het voorgaande in acht genomen, dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding, met miskenning van de voorliggende gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld in het licht van artikel 11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES